

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 551/2011-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., P., V. H., P., a T. Ď., P., zastúpených advokátom Mgr. R. T., PhD., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011 a postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M., V. H. a T. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2011 (po doplnení 4. júla 2011 a 25. júla 2011) doručená sťažnosť M. M., P., V. H., P. a T. Ď., P. (ďalej len „sťažovateľ č. 1“, „sťažovateľ č. 2“, „sťažovateľ č. 3“, spolu aj „sťažovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. R. T., PhD., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom a uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011 a postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že potom, ako boli v trestnej veci, v rámci ktorej im bolo vznesené obvinenie za pokračovací obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, prepustení z väzby, boli následne zadržaní a vzatí do väzby v inej trestnej veci. Išlo o trestnú vec, v ktorej im bolo vznesené obvinenie za prečin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona a iné, pričom v tomto prípade boli prepustení z väzby 1. apríla 2011. Hneď po prepustení z väzby došlo k ich ďalšiemu zadržaniu a vzatiu do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, a to na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011. V danom prípade bolo sťažovateľom uznesením Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Západ, oddelenia vyšetrovania v Trnave (ďalej len „úrad boja proti organizovanej kriminalite“) sp. zn.

ČVS: PPZ-64/BOK-ZA-2011 z 30. marca 2011 vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Sťažovatelia uviedli, že daná trestná vec na okresnom súde napadla zákonnému sudcovi JUDr. M. Č., ktorý už bol vo veci vedenej na tamojšom súde pod sp. zn. 2 T 248/2010 vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci, a to pre jeho nepriaznivý pomer k sťažovateľovi č. 1.

Podľa vyjadrenia sťažovateľov aj napriek tomu, že vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 0 Tp 17/2011 nevzniesli námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi JUDr. M. Č., pred rozhodnutím o väzbe sa tento sám vylúčil z vykonávania úkonov trestného konania. Sudca pre prípravné konanie o svojom vylúčení rozhodol uznesením sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011.

Sťažovatelia ďalej uviedli, že sudca pre prípravné konanie potom rozhodol o ich vzatí do väzby uznesením sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011, a to z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podali sťažnosť. V tejto súvislosti sťažovatelia dodali: „*Sťažnosťou zo 14. 04. 2011 bolo napadnuté aj uznesenie okresného súdu o vylúčení zo 04. 04. 2011.*“ Podľa ich vyjadrenia o sťažnostiach proti uzneseniu okresného súdu, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o zákonnosti ich väzby, rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011 tak, že ich ako nedôvodné zamietol.

Sťažovatelia v sťažnosti namietali, že v ich prípade nerozhodol vo veci nezávislý a nestranný súd, keďže o ich vzatí do väzby rozhodoval sudca JUDr. M. Č., ktorý podľa nich sám uviedol, že sa cíti byť nepriateľom sťažovateľa č. 1, čo v konečnom dôsledku znamená, že nemohol byť objektívne nestranný, a teda nemohol objektívne rozhodnúť ani vo vzťahu k ďalším dvom sťažovateľom. Podľa názoru sťažovateľov mal krajský súd tento nezákonný stav spôsobený súdom prvého stupňa odstrániť a prepustiť ich z väzby na

slobodu. Vzhľadom na to, že krajský súd tak neučinil, porušil ich základné právo podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru. V súvislosti s touto námietkou sťažovatelia argumentovali aj tým, že vzhľadom na to, že ich výsluch na okresnom súde pred rozhodnutím o vzatí do väzby viedol vo veci zaujatý sudca pre prípravné konanie, znamená, ako keby tento výsluch nebol vôbec realizovaný, a teda rozhodnutie o ich vzatí do väzby je aj z tohto pohľadu nezákonné. Okrem toho sťažovatelia tvrdili, že sudca pre prípravné konanie vzhľadom na to, že žiadna zo strán nevzniesla námietku zaujatosti, nemal rozhodovať podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku, ale podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku mal oznámiť svoju zaujatosť a o jeho vylúčení mal rozhodnúť senát krajského súdu. Sťažovatelia taktiež namietali, že neobstojí tvrdenie krajského súdu, že v čase rozhodovania o väzbe nebolo ešte rozhodnuté o vylúčení sudcu pre prípravné konanie, a dodali, že rozhodnutie o väzbe nemožno považovať za neodkladný úkon.

Sťažovatelia súčasne namietali, že v ich prípade rozhodol nepríslušný súd a že o ich väzbe mal rozhodovať Špecializovaný trestný súd. Predmetnú námietku odôvodnili tým, že skutok, za ktorý im bolo vznesené obvinenie uznesením úradu boja proti organizovanej kriminalite z 30. marca 2011, je potrebné považovať za čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, za ktorý im bolo vznesené obvinenie skoršími rozhodnutiami vyšetrovateľa a pre ktorý už boli vo väzbe v období od 27. septembra 2008 do 1. apríla 2010. Podľa ich názoru krajský súd poprel účel a význam § 122 ods. 9 Trestného zákona, keď ich konanie posúdil ako opakovanie trestného činu, hoci v ich prípade malo ísť o pokračovací trestný čin, ktorého definícia je obsiahnutá v § 122 ods. 10 Trestného zákona. Sťažovatelia vyslovili názor, že keďže ich skutok bol kvalifikovaný ako opakovaný trestný čin, a nie ako pokračovací trestný čin, v dôsledku čoho o ich väzbe nekonal Špecializovaný trestný súd, ale okresný súd a krajský súd, došlo k porušeniu ich práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru.

V nadväznosti na uvedené sťažovatelia tvrdili, že keďže podľa nich išlo v danom prípade o čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, za ktorý už boli vo väzbe v období od 27. septembra 2008 do 1. apríla 2010, okresný súd nemohol rozhodovať o prvoväzbe

podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku, ale v ich prípade išlo o opakovanú väzbu podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku. Tu ale sťažovatelia podotkli, že na uvalenie opakovanej väzby u nich neboli dané ani formálne, ani materiálne predpoklady. Z uvedeného dôvodu došlo podľa ich názoru k porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru.

Sťažovatelia poukázali aj na to, že k vzneseniu obvinenia z 30. marca 2011 došlo na základe trestného oznámenia D. V. z 18. septembra 2008, z čoho plynie jednoznačný záver, že orgány činné v trestnom konaní oddaľovali vznesenie obvinenia za tento skutok „s evidentným cieľom zneužitia inštitútu väzby na trestanie sťažovateľov“. Podľa ich názoru krajský súd túto skutočnosť ignoroval, čím podľa nich porušil ich základné právo podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru.

Nezákonnosť svojho väzobného stíhania videli sťažovatelia aj v tom, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v ich trestných veciach urýchlene a starostlivo, pretože vo väzbe sa nachádzajú nepretržite od 27. septembra 2008, a len čo dôjde k ich prepusteniu v jednej veci, sú zadržaní a vzatí do väzby v inej trestnej veci. Tak tomu bolo aj v tomto prípade, čím podľa ich názoru došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru. Sťažovatelia v tejto súvislosti poukazovali aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa kumulovania dĺžky trvania rozdielnych väzobných stíhaní.

Sťažovatelia namietali aj nedostatočnosť a svojvôľu odôvodnenia uznesenia krajského súdu, a to pokiaľ ide o všetky väzobné dôvody, ako aj o vysporiadanie sa s námietkou o tom, že vo veci konal zaujatý a neobjektívny sudca. Podľa nich rozhodnutie krajského súdu neobsahuje dostatočné a konkrétne dôvody na uvalenie útekovej, kolúznej a preventívnej väzby, ale obsahuje len neprípustné a konkrétnymi okolnosťami nepodložené dohady. Zároveň poukázali na to, že keďže vo väzbe sú nepretržite od 27. septembra 2008, v ich prípade nejde o začiatkové štádium väzobného stíhania, a že skutočnosti, ktoré mohli odôvodňovať ich väzbu v rannom štádiu, v súčasnej dobe už nie sú postačujúce.

Z uvedeného dôvodu sa domnievali, že uznesením krajského súdu došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Sťažovatelia zároveň uviedli, že okresný súd v uznesení sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011 „*v rozpore so zásadou prezumpcie neviny prejudikoval, že sa skutok stal, a že ho spáchali sťažovatelia*“, pričom krajský súd toto pochybenie okresného súdu nenapravil. Tým podľa názoru sťažovateľov došlo k porušeniu ich základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Okrem toho sťažovatelia tvrdili, že v súvislosti s rozhodovaním o ich vzatí do väzby ani okresný súd, ani krajský súd nedodržali požiadavku bezodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby, keďže návrh prokurátora na ich vzatie do väzby bol okresnému súdu doručený 2. apríla 2011, ale druhostupňové rozhodnutie v tejto veci im bolo doručené až 19. mája 2011. Podľa ich tvrdení konanie na oboch stupňoch súdov trvalo dokopy takmer 7 týždňov, čím došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011 a postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011 bolo porušené ich základné právo podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základné právo podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 a právo podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu zrušil a krajskému súdu prikázal, aby ich prepustil z väzby na slobodu, okresnému súdu uložil povinnosť zaplatiť každému z nich primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, krajskému súdu uložil povinnosť zaplatiť každému z nich primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 € a obom súdom uložil povinnosť zaplatiť im náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie svojich práv uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011, ktorým bolo rozhodnuté o ich vzatí do väzby, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov

rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie uznesenia okresného súdu bol v prvom rade povolán krajský súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v časti, ktorá smerovala proti uzneseniu súdu prvého stupňa rozhodujúceho o zákonnosti väzby sťažovateľov, odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

V časti sťažnosti sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 17/2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 19/2011 v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby.

V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že návrh prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) na vzatie sťažovateľov do väzby bol doručený okresnému súdu 2. apríla 2011 a 4. apríla 2011 sudca pre prípravné konanie o návrhu rozhodol tak, že vzal sťažovateľov do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia sťažnosti a následne okresný súd 14. apríla 2011 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie. O sťažnostiach sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011 rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011 tak, že ich zamietol. Po písomnom vyhotovení uznesenia krajský súd 11. mája 2011 vrátil spis okresnému súdu, ktorý druhostupňové uznesenie doručil sťažovateľom v priebehu 18. mája 2011 až 20. mája 2011.

Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, judikoval, že aj keď

sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rávané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 93/2011).

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd o väzbe sťažovateľov celkovo konal 21 dní, a to od 2. apríla 2011, keď mu bol predložený návrh krajskej prokuratúry, do 14. apríla 2011, keď po rozhodnutí a podaní sťažnosti proti jeho rozhodnutiu predložil spis krajskému súdu; a od 11. mája 2011, keď mu bol spis vrátený z krajského súdu, do 20. mája 2011, keď zabezpečil doručenie druhostupňového rozhodnutia sťažovateľom. Z uvedeného zároveň vyplýva, že krajský súd konal o zákonnosti väzby sťažovateľov 27 dní.

Ústavný súd je toho názoru, že tak okresný súd, ako aj krajský súd konali o väzbe sťažovateľov v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy, čo znamená, že konali urýchlene (speedily), a preto bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru a základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľov ústavný súd zistil, že uznesením vyšetrovateľa úradu boja proti organizovanej kriminalite sp. zn. ČVS: PPZ-64/BOK-ZA-2011 z 2. marca 2011 bolo začaté trestné stíhanie vo veci a 30. marca 2011 vyšetrovateľ vzniesol

obvinenie sťažovateľom za obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona za skutok, ku ktorému malo dôjsť v priebehu mája až septembra 2008.

Dňa 1. apríla 2011 boli sťažovatelia zadržaní a vypočutí vyšetrovateľom a následne 2. apríla 2011 prokurátor krajskej prokuratúry podal na okresnom súde návrh na ich vzatie do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku.

Na okresnom súde napadla táto vec sudcovi pre prípravné konanie JUDr. M. Č., ktorý sa pred výsluchom sťažovateľov uznesením podľa § 31 ods. 1 a § 32 ods. 3 Trestného poriadku vylúčil z vykonávania úkonov trestného konania vo veci sťažovateľa č. 1 vedenej na úrade boja proti organizovanej kriminalite pod sp. zn. ČVS: PPZ-64/BOK-ZA-2011. Zo zápisnice okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ č. 1 ani jeho obhajca nepodali proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť. Prítomný prokurátor sa k uzneseniu nevyjadril.

Po vyhlásení uznesenia sudca pre prípravné konanie vypočul sťažovateľov k návrhu krajskej prokuratúry na ich vzatie do väzby. V priebehu výsluchu sťažovateľ č. 1 uviedol, že vznesenie obvinenia považuje za výmysel a intrigy voči jeho osobe a spochybňoval výpoveď svedka, ktorá bola podkladom pre vznesenie obvinenia. Súčasne namietal aj právnu kvalifikáciu skutku a tvrdil, že v danej veci ide o pokračovací trestný čin. Ďalší dvaja sťažovatelia v priebehu výsluchu zhodne popierali spáchanie skutku, ktorý sa im kladie za vinu a žiadali o prepustenie zo zadržania.

Po výsluchu sťažovateľov sudca pre prípravné konanie JUDr. M. Č. rozhodol o vzatí sťažovateľov do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Sudca pre prípravné konanie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolal na argumentáciu krajskej prokuratúry a v celom rozsahu sa s ňou stotožnil. Z uznesenia okresného súdu vyplýva, že krajská prokuratúra dôvod preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] videla v tom, že skutku, ktorý sa kladie sťažovateľom za vinu, sa mali dopustiť „v časovom rozpätí od jari 2008 do septembra 2008, teda v období, ktoré nasledovalo po

ich prepustení z väzby dňa 29. 4. 2008, resp. 30. 4. 2008, a ktoré predchádzalo ich vzatiu do väzby dňa 27. 9. 2008. Z týchto časových súvislostí je zrejmé, že svoj pobyt na slobode obvinení okamžite využili k tomu, aby sa dopustili ďalšieho samostatného trestného činu vydierania.“. Okrem toho prokurátor krajskej prokuratúry podrobne poukázal na trestnú minulosť sťažovateľov (s výnimkou sťažovateľa č. 2) a zdôraznil povahu ich osobností, v dôsledku čoho u nich nie je predpoklad, že by na slobode boli spôsobilí rešpektovať spoločensky uznávané normy. Dôvod kolúznej väzby [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] prokurátor krajskej prokuratúry odôvodnil tým, že je predpoklad, že prepustením sťažovateľov na slobodu by títo ovplyvňovali svedkov v snahe pomôcť sťažovateľovi č. 1, ktorý sa javí ako ústredná postava pri páchaní a organizovaní trestnej činnosti, pričom tieto zistenia vyplynuli z výsledkov vyšetrovania inej trestnej činnosti týkajúcej sa sťažovateľov. Napokon dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku prokurátor krajskej prokuratúry, s ktorého názorom sa stotožnil aj okresný súd, odôvodnil tým, že za spáchanie skutku, ktorý sa kladie sťažovateľom za vinu, im hrozí vysoký trest a že v prípade prepustenia na slobodu existuje dôvodná obava, že v dôsledku tejto okolnosti by sa mohli skrývať, a tak sa vyhýbať trestnému stíhaniu.

Proti uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia sťažnosti, o ktorých rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011 tak, že ich zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol podstatu vznesenia obvinenia, uviedol okolnosti súvisiace so zadržaním sťažovateľov, ich výsluchom pred vyšetrovateľom a pred sudcom pre prípravné konanie, uviedol podstatné vyjadrenia sťažovateľov, ktoré boli súčasťou ich výpovedí, a konštatoval, že pred rozhodovaním o väzbe sa sudca pre prípravné konanie vylúčil z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci týkajúcej sa sťažovateľa č. 1. Krajský súd súčasne predstavil rozsiahlu argumentáciu sťažovateľov obsiahnutú v ich sťažnostiach, ktoré podali aj prostredníctvom obhajcu. V týchto sťažnostiach sťažovatelia predostreli v podstate totožné argumenty, ako v sťažnosti doručenej ústavnému súdu.

Krajský súd v uznesení sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011 ďalej konštatoval:

„Na základe rozvrhu práce Okresného súdu v Považskej Bystrici a prílohy o služobnej pohotovosti bol v dňoch 28. 03.- 04. 04. 2011 určený ako sudca pre prípravné konanie v agende, ktorá mu v zmysle príslušných zákonných ustanovení prislúcha rozhodovať a teda aj v zmysle § 10 ods. 3 Tr. por., JUDr. M. Č. Na základe toho potom možno povedať, že bol zákonným sudcom na rozhodovanie o väzbe obvinených v prípravnom konaní. Vzhľadom na jeho postup pri vydaní uznesenia o svojom vylúčení krajský súd na jednej strane skonštatoval, že je nutné súhlasiť s tým, že ak sa sudca pre prípravné konanie cítil vo veci zaujatý, nesprávne postupoval podľa § 32 ods. 3 Tr. por. Správne mal postupovať tak, že oznámi svoju zaujatosť a o jeho vylúčení, resp. nevylúčení mal po predložení veci rozhodovať podľa § 32 ods. 1 Tr. por. predseda senátu Krajského súdu v Trenčíne. Uvedené uznesenie sudcu pre prípravné konanie o jeho vylúčení je preto vydané v rozpore so zákonom. Na druhej strane však krajský súd dospel k záveru, že aj napriek takémuto nesprávnemu postupu a vyhlásenému uzneseniu vo veci o návrhu prokurátora na vzatie obvinených do väzby rozhodoval zákonný sudca. Je nutné uviesť, že ak aj sudca pre prípravné konanie rozhodujúci o návrhu prokurátora na vzatie obvineného do väzby oznámi svoju zaujatosť, musí vzhľadom na lehoty uvádzané v ustanovení § 87 ods. 2 Tr. por. rozhodnúť o tomto návrhu, pretože až do rozhodnutia nadriadeného súdu je zákonným sudcom. Vzhľadom na už spomínané lehoty, ktoré sú zákonom stanovené v hodinách, by nebolo možné, aby do uplynutia týchto lehôt rozhodol o sudcom pre prípravné konanie oznámenej zaujatosti nadriadený súd, zvlášť ak návrh prokurátora na vzatie do väzby je doručený okresnému súdu v deň pracovného voľna tak, ako sa to stalo v prejednávanom prípade... Preto krajský súd zaujal názor, že aj napriek nesprávnemu rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie, ktorým rozhodol o svojom vylúčení, rozhodoval o návrhu prokurátora na vzatie do väzby obvinených zákonný sudca, pretože v čase rozhodovania sudcu pre prípravné konanie o väzbe zákonným spôsobom nebolo rozhodnuté o jeho vylúčení a teda neboli v tomto smere porušené práva obvinených.

Pri skúmaní či boli splnené formálne podmienky na vzatie obvinených do väzby krajský súd nezistil žiadne pochybenie. Vo veci bolo riadne začaté trestné stíhanie a obvineným bolo v súlade so zákonom vznesené obvinenie, pred rozhodovaním o väzbe boli za prítomnosti obhajcu vypočutí a mohli sa vyjadriť k návrhu prokurátora. Pokiaľ ide o splnenie materiálnych podmienok väzby, krajský súd konštatoval, že doteraz zistené

skutočnosti a zadovážené dôkazy nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, boli spáchané, vykazujú znaky obzvlášť závažného zločinu vydierania... Uvedenému v súčasnom štádiu konania nasvedčujú doposiaľ zadovážené dôkazy a to výpoveď svedkov D. V. a L. K. a utajeného svedka...

K námietkam uvádzaným v sťažnostiach vo vzťahu k nedôveryhodnosti svedka V. s poukazom na rozpory s jeho predošlými výpoveďami v iných trestných veciach krajský súd podotýka, že v súčasnosti sa zmenilo jeho postavenie a vypovedá ako svedok, ktorý je povinný vypovedať pravdu a v prípade krivého obvinenia by sa dopustil trestného činu.

Taktiež sa krajský súd zaoberal aj tvrdením uvádzaným v sťažnosti, že skutok pre ktorý sú obvinení stíhaní v prejednávanej veci a je uvedený v uznesení vyšetrovateľa zo dňa 30.03.2011, je čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu, pre ktorý sú obvinení toho času stíhaní v inom prípravnom konaní... S takýmto názorom sa krajský súd nestotožnil, nakoľko aktuálne prejednávaný skutok mali spáchať v období mesiacov máj 2008 až september 2008 a skutok, pre ktorý je vedené trestné stíhanie vo veci vedenej na Odbore justičnej a kriminálnej polície... kvalifikovaný ako pokračujúci obzvlášť závažný zločin vydierania, mal byť spáchaný v roku 2006 a potom od marca roku 2006 až do septembra roku 2007. Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na odstup času skoro ôsmich mesiacov pri jednotlivých konaniach absentuje časová súvislosť pre záver, že ide o čiastkový úkon pokračovacieho trestného činu. V prejednávanej veci ide o samostatný skutok a preto nie je na mieste ani tvrdenie, že v tejto veci už boli obvinení väzobné stíhaní.

Pokiaľ ide o samotné dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por., tieto aj podľa názoru krajského súdu sú v tomto štádiu konania u všetkých obvinených prítomné. Dôvodnosť tzv. útekovej väzby ako správne uviedol súd prvého stupňa, je daná najmä tým, že obvinení sú stíhaní pre obzvlášť závažný zločin, za ktorý im v prípade uznania viny hrozí vysoký trest odňatia slobody, pričom spolu s prihliadnutím na skutočnosť, že všetci sú stíhaní aj v inom konaní pre ďalšie závažné trestné činy, je dôvodná obava, že by v prípade ponechania na slobode mohli ujsť, alebo sa skrývať, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu, alebo trestu. Čo sa týka dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por., krajský súd uvádza, že okolnosti, za akých malo dôjsť k vzájomnému stretnutiu poškodeného a všetkých troch obvinených v motorovom vozidle pred hotelom M. tak, ako ich popísal poškodený, kde si obvinený M. za prítomnosti Ď. a H. mal nahrávať na diktafón odpovede poškodeného

ohľadne podpaľovania motorových vozidiel, pričom na neho v prestávkach nahrávania mal kričať čo má odpovedať, odôvodňujú spolu so snahou o ovplyvňovanie svedkov už v predošlej trestnej veci, nachádzajúcej sa v súčasnosti v štádiu súdneho konania obavu, že by pôsobili na svedkov, znalcov spoluobvinených alebo inak marili objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Napokon vo vzťahu k dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné uviesť, že obvinený M. M. bol už v minulosti 6 krát súdne trestaný prevažne za násilné trestné činy aj k nepodmienečným trestom odňatia slobody, pričom okolnosť, že sa na neho hľadá akoby odsúdený nebol, nemá vplyv na záver, že sa jedná o osobu so sklonom k páchaniu trestných činov. Taktiež Obvinený T. Ď. stál v minulosti pred súdom pre úmyselný trestný čin, pričom Okresný súd Čadca sp. zn. 2 T/64/2008 rozhodol zmierom o zastavení trestného stíhania. Obvinený H. súdne trestaný nebol. Prejednávaného skutku sa obvinení mali dopustiť krátko po prepustení z väzby v inej trestnej veci, pričom je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že sú všetci trestne stíhaní aj za inú rozsiahlu trestnú činnosť ... Uvedené spolu so skutočnosťou, že obvinení sú v súčasne prejednáwanej veci stíhaní pre trestnú činnosť, ktorú mali páchať počas skoro piatich mesiacov, pričom ani predošlý výkon väzby v inej veci ich od takéhoto konania neodradil, taktiež s prihliadnutím na osoby, povahu a charakter trestnej činnosti, z ktorej sú podozriví, odôvodňujú obavu, že by pokračovali v páchaní rovnakej, resp. obdobnej trestnej činnosti...

Záverom krajský súd uvádza, že aj keď sa musel z pohľadu rozhodnutia o väzbe obvinených zaoberať tiež otázkou rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie o jeho vylúčení, vzhľadom na potrebu urýchleného rozhodnutia o väzbe neprejednával sťažnosť proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie o jeho vylúčení a nerozhodol o nej, nakoľko sťažnosť nebola riadnym spôsobom krajskému súdu predložená a predmetné uznesenie doposiaľ nebolo doručené všetkým osobám, ktorých sa týka. Zo spisu vyplýva, že uznesenie o vylúčení nebolo doposiaľ doručené obvineným H. a Ď., čo bude nutné vykonať, a spis spolu s predkladacou správou predložiť k rozhodnutiu o sťažnosti. “

Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

Sťažovatelia namietali, že v ich prípade nerozhodol nestranný sudca, a to z dôvodu, že pred rozhodnutím okresného súdu o ich vzatí do väzby samotný sudca oznámil svoju zaujatosť a sám sa vylúčil z vykonávania úkonov trestného konania v danej veci. Touto námietkou sťažovateľov sa veľmi podrobne zaoberal aj krajský súd. Krajský súd dal za pravdu sťažovateľom, že postup sudcu pre prípravné konanie v procese rozhodovania o jeho zaujatosti nebol správny. S týmto názorom sa stotožňuje aj ústavný súd, ale zároveň dodáva, že vzhľadom na to, že sťažovatelia nenamietali uznesenie týkajúce sa vylúčenia sudcu pre prípravné konanie z rozhodovania v danej veci, ale namietali rozhodnutia súdov rozhodujúcich o ich osobnej slobode, predmetom tohto konania nebolo skúmať procesný postup okresného súdu, na ktorý sú aplikovateľné ustanovenia Trestného poriadku o vylúčení orgánov činných v trestnom konaní, súdu a iných osôb podľa § 31 a násl. citovaného zákona, ale predmetom tohto konania bolo posúdiť závery krajského súdu, ktorý zamietol sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu o ich vzatí do väzby. Ústavný súd je toho názoru, že rozhodovanie sudcu, ktorý je vo veci zaujatý, súvisí s rozhodnutím, ktoré tento sudca prijíma. To znamená, že aj predmetná zaujatosť sudcu pre prípravné konanie, ktorý sám vyhlásil, že sa vo veci cíti byť zaujatý, určite determinovala jeho rozhodnutie o zákonnosti väzby. V nadväznosti na uvedené však považoval ústavný súd za prvoradé zodpovedať otázku, do akej miery postup sudcu pre prípravné konanie ovplyvnil rozhodovanie o vzatí sťažovateľov do väzby. Na tomto mieste je potrebné poukázať na to, že na základe sťažností sťažovateľov rozhodoval o ich vzatí do väzby v konečnom dôsledku krajský súd. Ten uznal nesprávnosť postupu sudcu pre prípravné konanie v súvislosti s ním oznámenou zaujatosťou vo veci, na druhej strane zároveň uznal opodstatnenosť všetkých väzobných dôvodov a v odôvodnení svojho rozhodnutia na ne poukázal. Krajský súd zároveň argumentoval špecifickosťou, akú je potrebné pripísať inštitútu väzby, keď o osobnej slobode dotknutej osoby je potrebné rozhodnúť v predpísaných lehotách. V tejto súvislosti krajský súd naznačil, že ak by aj sudca pre prípravné konanie postupoval podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku a oznámil by svoju zaujatosť, musel by *„vzhľadom na lehoty uvádzané v § 87 ods. 2 Tr. por. rozhodnúť o tomto návrhu, pretože až do rozhodnutia nadriadeného súdu je zákonným sudcom“*. Krajský súd zároveň uviedol skutočnosti, na základe ktorých dosiaľ nerozhodol o sťažnosti, ktorá bola

podaná proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie o jeho vylúčení. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v okolnostiach daného prípadu bolo o vzatí sťažovateľov do väzby rozhodnuté nestranným súdom, pretože tým bol napokon druhostupňový (krajský) súd, ktorý preskúmal postup súdu prvého stupňa a vo svojom rozhodnutí zhliadol všetky dôvody väzby sťažovateľov tak, ako ich navrhol prokurátor krajskej prokuratúry.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovatelia súčasne namietali, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože neobsahuje konkrétne skutočnosti, ktoré by opodstatňovali uvalenie väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, a zároveň namietali, že nesprávna právna kvalifikácia skutku spôsobila to, že v ich veci rozhodol nepríslušný súd a že pre daný skutok už raz boli vo väzbe. Súčasne tvrdili, že k vzneseniu obvinenia došlo na základe výpovede nedôveryhodného svedka a dodali, že krajský súd svojím rozhodnutím porušil ich základné právo na prezumpciu neviny a že vôbec neprihliadol na skutočnosť, že v ich prípade nemožno uvažovať o počiatočnom štádiu väzby, pretože vo väzbe sú ohľadom viacerých trestných vecí nepretržite od 27. septembra 2008.

K uvedeným námietkam ústavný súd uvádza, že podľa jeho zistení krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia veľmi podrobne popísal skutkové okolnosti, ktoré dostatočným spôsobom kryjú zákonné ustanovenia Trestného poriadku upravujúce dôvody útekovej, kolúznej a preventívnej väzby. Podľa názoru ústavného súdu tvrdenia krajského súdu sa nepohybujú v rovine dohadov, ale vychádzajú z konkrétnych skutočností, ktoré ústavný súd nemá dôvod spochybňovať. Argumenty uvádzané krajským súdom vo vzťahu k jednotlivým dôvodom väzby (hrozba vysokého trestu, iná závažná trestná činnosť sťažovateľov, poznatky o ich snahe pôsobiť na svedkov vyplývajúce z dokumentovanej trestnej činnosti, ako aj vyplývajúce z inej trestnej činnosti, trestná minulosť sťažovateľa č. 1 a sťažovateľa č. 3, páchanie trestnej činnosti po prepustení z väzby, akcent na osobu sťažovateľov, povahu a charakter ich protiprávneho konania a podobne) sa aj v danom

štádiu trestného konania (aj s prihliadnutím na to, že sťažovatelia sa vo väzbe v rámci viacerých trestných konaní nachádzajú už dlhšiu dobu) javia ako celkom logické a legitímne.

Krajský súd sa zaoberal aj právnou kvalifikáciou skutku, za ktorý bolo sťažovateľom vznesené obvinenie vyšetrovateľom úradu boja proti organizovanej kriminalite z 30. marca 2011. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, v akom čase došlo k spáchaniu uvedeného skutku a v akom období došlo k spáchaniu skutku, o ktorom sa sťažovatelia domnievali, že súvisí s aktuálne vzneseným obvinením. Krajský súd pre absenciu časovej súvislosti medzi uvedenými skutkami konštatoval, že nemôže ísť o čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ale že v danom prípade ide o samostatný skutok vydierania. Podľa názoru ústavného súdu daná interpretácia krajského súdu s použitím argumentum a contrario korešponduje so znením § 122 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý obsahuje definíciu pokračovacieho trestného činu. Tým v podstate krajský súd zodpovedal aj otázku svojej príslušnosti a dal aj odpoveď na námietku sťažovateľov, v rámci ktorej tvrdili, že v danej veci, keďže podľa ich názoru ide o čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, už boli vo väzbe.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 141/04, III. ÚS 417/2011), ktorá vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, vyplýva, že v prípade rozhodovania o vzatí do väzby musia byť splnené tieto podmienky: Po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že sa obvinený trestného činu, ktorý sa mu v uznesení o vznesení obvinenia kladie za vinu, dopustil. Napokon musí existovať niektorý z väzobných dôvodov uvedených v ustanovení v § 71 Trestného poriadku.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval existenciu formálnych a materiálnych podmienok väzby, a vo vzťahu k dôvodnosti podozrenia, že skutok mali spáchať sťažovatelia, druhostupňový súd vychádzal z dosiaľ zadovážených dôkazov. Krajský súd pripomenul, že ide o dôkazy relevantné pre súčasné

štádium trestného konania, pričom priblížil obsah svedeckých výpovedí, ktoré mali naznačiť *modus operandi* protiprávneho konania sťažovateľov.

S týmito závermi krajského súdu súvisí aj námietka sťažovateľov o tom, že vznesenie obvinenia na základe výpovede nedôveryhodného svedka nemôže byť objektívnym dôvodom na ich vzatie do väzby. K uvedenému však ústavný súd poznamenáva, že nebolo jeho úlohou zaoberať sa „kvalitou“ a povahou dosiaľ zabezpečeného dôkazného materiálu, ale jeho úlohou bolo posúdiť, či boli naplnené formálne a materiálne podmienky na vzatie sťažovateľov do väzby. Keďže v namietanej veci existovalo uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ako aj dostatočne odôvodnený záver, že konanie, ktorého sa mali sťažovatelia dopustiť, má znaky trestného činu a zároveň krajský súd podrobne poukázal na skutkové okolnosti opodstatňujúce dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, ústavný súd konštatuje, že boli splnené formálne a materiálne predpoklady väzby sťažovateľov. O tom, či zadovážené dôkazy potvrdia alebo vyvrátia vinu sťažovateľov, rozhodne súd vo veci samej, keďže na sťažovateľov už v tejto trestnej veci bola podaná obžaloba. Z tohto pohľadu je preto potrebné uznesenie krajského súdu označiť za súladné s obsahom základného práva sťažovateľov na osobnú slobodu, ako aj ich právom na slobodu a bezpečnosť.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, že uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu ich základného práva na prezumpciu neviny, k tej ústavný súd uvádza, že nezistil, aby druhostupňový súd tvrdil vinu sťažovateľov alebo že by vyslovil nespochybniteľný záver o tom, že skutok spáchali sťažovatelia. Krajský súd sa na viacerých miestach napadnutého rozhodnutia odvolával na dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestnej činnosti sťažovateľov a dosiaľ zadovážené dôkazy, pričom z jeho tvrdení nevyplýva prejedukovanie ich viny, a preto v tomto kontexte nemožno uvažovať o porušení základného práva sťažovateľov podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Okrem toho sťažovatelia tvrdili, že krajský súd neprihliadol na skutočnosť, že v ich prípade nejde o začiatkové štádium väzobného stíhania, keďže vo väzbe sa nachádzajú v rámci viacerých trestných konaní nepretržite od 27. septembra 2008.

Ústavný súd je toho názoru, že aj keď väzobné stíhanie sťažovateľov, ako to oni samotní tvrdia, trvá od konca septembra 2008, predsa je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že v namietanom prípade nejde o rozhodnutie o predĺžení lehoty trvania väzby či rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby alebo o rozhodnutie o ponechaní sťažovateľov vo väzbe, ale ide o rozhodnutie o vzatí do väzby. Pri zohľadnení tejto povahy namietaného rozhodnutia, skutkových a právnych dôvodov uvádzaných v rozhodnutí krajského súdu, ako aj s prihliadnutím na dĺžku trvania väzby v tejto konkrétnej veci ústavný súd ešte stále zastáva názor, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011 je potrebné považovať za ústavne konformné.

Ústavný súd zistil, že v danej veci prokurátor krajskej prokuratúry podal 27. septembra 2011 pod č. k. 1 Kv 8/11-136 na sťažovateľov obžalobu za uvedený trestný čin. Predmetná trestná vec je na okresnom súde v súčasnej dobe vedená pod sp. zn. 1 T 101/2011. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 T 101/2011 z 10. októbra 2011 rozhodol o ponechaní sťažovateľov vo väzbe. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovatelia sťažnosti, na základe čoho krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 98/2011 zo 16. novembra 2011 napadnuté rozhodnutie zrušil a vzhľadom na to, že zistil, že lehota väzby sťažovateľov uplynula 1. novembra 2011, príkazom sp. zn. 2 Tos 98/2011 z 15. novembra 2011 ich prepustil z väzby na slobodu.

Ústavná požiadavka, aby väzba trvala iba nevyhnutnú dobu, je garantovaná povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili (§ 79 Trestného poriadku). V zmysle § 79 ods. 1 Trestného poriadku ak pominie dôvod väzby, prípadne uplynie lehota pre jej trvanie (§ 76 ods. 6 a 7 a § 78 Trestného poriadku), musí byť obvinený ihneď prepustený na slobodu.

Touto ústavnou požiadavkou sa riadil aj krajský súd, pričom jeho rozhodnutie prepustiť sťažovateľov z väzby na slobodu je dôkazom toho, že skúmaniu zákonnosti ich

väzby bola venovaná náležitá pozornosť. Tým krajský súd prejavil starostlivý prístup k tak citlivej otázke, akou je osobná sloboda sťažovateľov.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov vyplývajúcimi zo sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011